

Opwinding in Ferragudo

Opwinding in Ferragudo

Ellen van Herk

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo
De Algarve met verve
Oude liefde, nieuw begin
Dreiging in de Algarve
Vlinders in Ferragudo

Schrijver: Ellen van Herk

Coverfoto: Gerty Geerts

ISBN: 9789464352528

© Ellen van Herk

Deze roman is fictie, enige overeenkomst met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust op toeval. Alle genoemde locaties in Ferragudo en omgeving bestaan, maar kunnen zijn aangepast om beter in het verhaal te passen.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Proloog

Eind augustus, Ferragudo, Algarve

De wolken, die al vanaf het eind van de middag dreigend boven de Oceaan hingen, zijn uitgegroeid tot echte onweerswolken en hebben inmiddels de sterren aan het oog onttrokken. In de verte rommelt het.

De wind steekt op en zorgt dat de golfslag verandert. De meeste boten hebben beschutting gezocht binnen de twee pieren op de Arade om daar de storm af te wachten in plaats van op zee.

Bij de barretjes op het *Praia Grande* zijn vrijwel alle gasten vanwege de opstekende, frisse wind in combinatie met de dreigende onweersbui verdwenen. Een paar medewerkers ruimen de laatste tafels af en zetten losse stoelen en parasols zo veel mogelijk binnen.

Een fikse onweersstoring in augustus is ongewoon, maar de tekenen zijn duidelijk, dus worden er maatregelen genomen om eventuele overlast zoveel mogelijk te beperken.

Op het strand is het donker, een enkele kat sluipt nog rond de overvolle vuilnisbakken, die in de vroege ochtend geleegd zullen worden, in de hoop nog iets eetbaars te vinden. Er klinkt een eerste duidelijke donderklap, vrij snel gevolgd door een lichtflits en de kat maakt zich haastig uit de voeten op zoek naar beschutting.

De eerste regendruppels beginnen te vallen. Aan boord van een van de motorjachten, die relatief dicht bij het strand voor anker ligt, maken de druppels tikkende geluiden op het dek. Ze drukt haar gezicht tegen de patrijspoort en ziet in de verte heel vaag wat lichten op de plek waar Portimão moet liggen. Er klinkt een dreun alsof er iets tegen het jacht aan komt en ze vermoedt dat het de *Jupiter* is waar op wordt gewacht. Dit is het moment.

Met een te snel kloppend hart verlaat ze haar plaatsje bij de patrijspoort en loopt naar de kamerdeur. Heel voorzichtig drukt ze de deurkruk naar beneden. Het idee om beneden te blijven in afwachting van wat er aan dek gaat gebeuren, komt ondanks haar angst geen moment in haar op. Ze wil weten wat er gebeurt en zo snel als mogelijk van boord.

Op haar tenen sluipt ze de gang in en blijft onderaan de trap staan. Als ze in het trapgat omhoog kijkt, ziet ze dat het inmiddels zo goed als donker is. Ze hoort stemmen, een doffe bons alsof er iets zwaars op het dek valt en dan plotseling wordt er iets geschreeuwd dat klinkt als 'politie'. Felle lichten beschijnen opeens het dek en ze vermoedt dat het schijnwerpers

zijn op omliggende boten. Dit is de politie-inval, waar Julie het over had. Terwijl haar knieën trillen, beklimt ze de trap. Het bovendek baadt in het licht en ze ziet bewapende mannen in zwarte pakken aan twee kanten tegelijk over de reling klimmen.

'Heb jij de politie op me af gestuurd, *bitch*?'

De man, die ooit zo charmant leek, komt met een van woede vertrokken gezicht vanaf de achterplecht haar kant op en ze kijkt versteend van angst toe hoe hij achter z'n rug een pistool vandaan haalt. Het lijkt alsof alles in slow motion gebeurt. Z'n arm beweegt naar voren, z'n hand komt omhoog en ze kijkt gebiologeerd recht in het zwarte gat als een konijn in de koplampen. Ze is zo bang dat ze geen voet kan verzetten.

Op hetzelfde moment dat de knal klinkt, wordt ze door iemand anders met kracht opzij gesmeten en ze valt tegen de reling. Ze hoort iemand iets roepen, maar door de knal van het schot, dat nog in haar oren echoot, kan ze niet verstaan wat. Een tweede knal klinkt en nu ontwaakt ze uit haar verlamme angst. Ze realiseert zich dat ze al half onder de reling is doorgegleden en geholpen door de regen, die alles glad maakt, werkt ze zich er verder onderdoor en laat zich met haar voeten vooruit van boord glijden in het water van de Arade dat zich onmiddellijk boven haar sluit.

Hoofdstuk 1

Ongeveer drieënhalve maand eerder, half mei, vrijdagmiddag

Annette schuift de laatste stoel op het terras weer op de juiste plaats en wrijft over haar onderrug. Ze is moe. Ze hebben er vier drukke dagen opzitten dankzij het mooie weer en de inmiddels flink op gang gekomen stroom toeristen.

In Faro zijn de eerste vluchten vol met jongeren, die net hun eindexamen hebben afgelegd, geland. Vrijwel allemaal zijn ze linea recta door gereisd naar Albufeira en de verhalen over de drukte op de stranden en in de bars en discotheken hebben Ferragudo ook al bereikt. Gelukkig hebben ze hier veel minder last van dat soort jeugdige toeristen, hoewel het ook in Ferragudo inmiddels duidelijk drukker aan het worden is.

Voor ze naar binnen loopt om te zien of Fernão ook bijna klaar is, blijft ze staan om de omgeving in zich op te nemen. Ondanks haar vermoeidheid verschijnt er toch een glimlach op haar gezicht. De blauwe lucht boven de even blauwe Arade rivier, de dobberende boten, de zeemeeuwen, die over het water scheren en de geur van zee en vis, ze is er inmiddels aan gewend, maar geniet er nog elke dag van. Zelfs als ze moe is.

Ze leunt tegen een van de palen van het hek dat het terras omgeeft en probeert haar pijnlijke rug en schouders te ontspannen met hulp van de warmte van de zon. Hoewel het pas mei is, loopt de temperatuur 's middags al flink op. Het is warmer eigenlijk dan ze heeft verwacht, warmer ook dan ze echt prettig vindt, zeker als ze af en aan moet lopen met volle dienbladen.

Ze draait haar hoofd een paar keer heen en weer en hoort haar nek kraken. Een schelle blaf van een hond, die met z'n baasje passeert, doet haar opschrikken en ze doet vrijwel automatisch een stap achteruit. De hond is echter niet in haar geïnteresseerd, maar in een meeuw, die vlakbij aan een in het zand achtergebleven stuk brood zit te pikken. Het dier vliegt nu luid krijsend op, terwijl de hond een duik neemt naar het brood. Annette's blik ontmoet die van de eigenaar van de hond en ze wisselen een glimlach uit. De eigenaar neemt de hond mee op z'n wandeling richting Ferragudo, terwijl Annette zich omdraait en in de richting van de bar loopt. Gelukkig kan ze over een paar minuten de dienst overdragen aan Maria en aan haar weekend beginnen.

Sinds begin april draait ze samen met Fernão van dinsdag tot en met vrijdag dagdiensten in *Escondidinho*, een café-restaurant op het strand

van Ferragudo. Na de aanvankelijk rustige start neemt de werkdruk flink toe en ze moet nog even wennen aan de constante toestroom van klanten, al heeft ze geen hekel aan hard werken. Toen ze in april begonnen, was het nog relatief stil en hadden ze regelmatig tijd om tussendoor samen een kopje koffie op het terras te drinken, maar dat is inmiddels eerder uitzondering dan regel. Nu loopt ze vrijwel de hele dienst van tien tot zes het vuur uit haar sloffen en vandaag is zelfs haar eigen lunch er bij ingeschoten, dringt het opeens tot haar door als ze haar buik voelt knorren. Gelukkig krijgt ze er vanaf volgende week elke dag van twaalf tot vijf hulp bij tot ergens in september, dat moet wat lucht geven.

‘Ben je bijna klaar?’

Ze steekt haar hoofd om de hoek van de keukendeur en werpt een vragende blik op Fernão, die bij de wasbak z’n handen staat te wassen. In de keuken hangt nog de geur van de stoofschotel, die tijdens de lunch op de kaart stond evenals die van de altijd aanwezige frietjes. Ze loopt verder naar binnen en trekt de deur van een van de koelkasten open om een stuk ananas te pakken en gunt zich niet de tijd om een vork te pakken, maar hapt er direct een stuk af.

‘Zo goed als, ja. We kunnen bijna aan ons weekend beginnen.’

Hij kijkt haar over z’n schouder heen aan en glimlacht als hij haar ziet.

‘Honger?’ informeert hij wat plegend.

‘Ja, ik ben totaal vergeten te lunchen. Het was belachelijk druk,’ reageert Annette, waarna ze een tweede hap neemt en het knagende gevoel in haar buik minder wordt.

Ze draait zich om als ze voetstappen op de houten vloer hoort naderen en zucht opgelucht als het Maria blijkt te zijn en geen nieuwe gast.

‘*Olá, tudo bem?*’

De Portugese vrouw begroet haar met een hartelijke kus op beide wangen en knikt naar Fernão, die terugknikt.

‘Jullie kunnen gelijk weg. Mateo kwam aanrijden toen ik uitstapte, dus die is er bijna,’ geeft ze aan, doelend op de student, die voor de avonddienst staat ingepland.

‘En Jill komt over een half uur om de vrijdagavonddrukke op te vangen, dus ik ben er helemaal klaar voor.’

‘Fijn, het was druk vandaag. Ik ben wel aan een vrij weekend toe,’ merkt Annette op, terwijl ze het korte schortje losknoopt en de portemonnee eruit haalt om aan haar collega te overhandigen.

‘Ga maar gauw dan,’ Maria pakt de spullen aan en maakt een beweging richting uitgang.

‘Ja, fijn, werk ze en tot dinsdag!’

Annette voelt geen enkele behoefte om te blijven napraten, ze wil niets liever dan naar huis en loopt al voor ze is uitgesproken richting uitgang, waar ze op Fernão blijft wachten. Deze komt net de klapdeuren door en ze kijkt toe hoe hij in het voorbijgaan Maria een vriendschappelijke kus op haar wang geeft.

‘Er is nog stoofschotel voor een man of zes, het liep vanmiddag storm,’ zegt hij, terwijl hij z’n dunne jasje van de kapstok pakt. Al is het dan mei, hij gaat niet de deur uit zonder minimaal een jasje of een trui mee te nemen. De stoofschotel was een van de drie dagschotels, maar door een onverwacht grote groep is er bijna niets meer over voor de avondgasten.

‘Er is nog wel voldoende vis voor de *misto de peixes grelhados*.’

Maria knikt ten teken dan ze hem begrepen heeft en na een laatste groet lopen Fernão en Annette het café uit.

Op het plankier in de richting van de trap komen ze Mateo tegen en na een paar opmerkingen over de drukte en het mooie weer wensen ze hem een fijne avond en lopen door.

Terwijl Annette achter Fernão aan de lange trap beklimt, die naar de parkeerplaats leidt waar hun auto staat, slaakt ze een zucht van verlichting. De werkweek zit er op, de komende drie dagen zijn ze gelukkig vrij. Op de boerderij is ook altijd van alles te doen, maar dat kunnen ze op hun eigen tempo zonder te worden lastig gevallen door allerlei toeristen en dat werkt een stuk prettiger.

Ze denkt terug aan de weken, die ze vorig jaar november in hetzelfde café-restaurant heeft gewerkt. Ook in die periode werkte ze van dinsdag tot en met vrijdag overdag, maar ze kan zich niet herinneren dat ze er toen zo moe van werd. Natuurlijk is het nu beduidend drukker dan in het late najaar, maar het is ook een ander soort publiek. Het lijkt wel of ze lastiger of veeleisender zijn dan eind vorig jaar, of misschien is zij veranderd sinds die tijd. Verder is het natuurlijk een stuk warmer dan in november, wat het werk zwaarder en vermoeiender maakt. Daarnaast draagt ze nu ook deels de verantwoordelijkheid in plaats van slechts een medewerkster te zijn en dat maakt de zaken gevoelsmatig ook anders.

Toch is dat niet de voornaamste oorzaak. Het feit dat ze de laatste tijd slecht slaapt, veel wakker ligt en daardoor bijna net zo moe opstaat als ze ’s avonds naar bed is gegaan, is het grootste probleem. Dat maakt dat ze

overdag gewoon te weinig energie heeft om de toenemende drukte aan te kunnen.

Ze is zo in haar gedachten verdiept dat ze niet heeft gemerkt dat Fernão stil is blijven staan, zodat ze pardoes tegen hem aanloopt.

'Sorry!'

Ze slaakt een kreet van schrik en grijpt haastig z'n jasje vast om niet achterover te vallen door de onverwachte botsing.

'Ik lette niet op.'

'Dat dacht ik al.'

Met een plagend lachje kijkt hij haar over z'n schouder heen aan en draait zich iets, zodat ze langs hem heen kan kijken naar de reden van het oponthoud. Vlak voor hem ligt een omgevallen fiets en terwijl Annette een stap opzij zet om er langs te lopen, tilt Fernão het vervoermiddel dat de weg verspert op en zet het weer tegen de reling.

'Is alles wel goed met je?'

Zodra hij haar weer heeft ingehaald, grijpt hij haar hand en werpt een bezorgde blik in haar richting.

'Je was blijkbaar diep in gedachten dat je niet in de gaten had dat ik stopte,' laat hij er ter verduidelijking op volgen.

Annette haalt haar schouders op. Ze wil eigenlijk niet toegeven dat ze moe is. Ze is veel te blij dat ze twee maanden geleden Fernão heeft kunnen overhalen de baan aan te nemen en hem zo uit een diep dal heeft kunnen trekken. Het laatste wat ze nu wil is hem het idee geven dat het te veel is voor haar. Voor hem was het de uitgelezen kans weer aan het werk te gaan na een ongeluk in januari. Lange tijd heeft hij er aan getwijfeld of hij überhaupt ooit weer aan het werk zou kunnen en ze wil niets liever dan dat hij blijft doen wat hij zo graag doet en dat is koken. Het feit dat ze het met z'n tweeën kunnen doen, was voor hem een extra motivatie om de uitdaging aan te gaan, al weet hij maar al te goed dat het soms nog iets te zwaar voor hem is. Tijdens een brand in een restaurant in Lissabon waar hij werkte, is z'n linkerhand behoorlijk beschadigd geraakt en hoewel hij er, met behulp van fysiotherapie en een operatie, inmiddels vrijwel weer alles mee kan doen, heeft hij er af en toe nog last van.

'Ik liep gewoon te suffen,' zegt ze dan ook maar.

Ze ziet aan z'n gezicht dat hij niet overtuigd is, maar omdat ze op dat moment bij de auto zijn, laat ze hem snel los en loopt naar haar eigen portier. Ze kent hem inmiddels goed genoeg om te weten dat hij waarschijnlijk later wel weer op het onderwerp terugkomt, maar voor nu is het in elk geval van de baan. Zoals ze al verwacht, laat hij het er op dit

moment bij zitten en neemt zonder nog iets te zeggen z'n plek achter het stuur in, waarna hij de auto start.

Pas als ze bijna thuis zijn, een boerderij vlak buiten het dorpje Estombar net ten noorden van Ferragudo, begint hij er opnieuw over.

'Ga je me nog vertellen wat je dwars zit? Je hebt de hele rit je mond niet open gedaan, dat is niets voor jou. Meestal heb je genoeg te vertellen. Ben je alleen moe of is er iets gebeurd?' wil hij weten.

Hij slaat het hobbelige grindpad in dat naar de boerderij leidt en Annette verbijt een pijnlijke kreun als een diepe kuil aan haar kant van de weg voor een pijnscheut in haar toch al gevoelige rug zorgt.

'Ik ben gewoon moe, dat kan toch?' reageert ze kribbiger dan ze eigenlijk wil en ze heeft er onmiddellijk al weer spijt van als ze Fernão's blik ziet.

'Sorry, sorry,' zegt ze snel, 'zo bedoelde ik het niet.'

Ze staan inmiddels stil en zonder op een reactie van Fernão te wachten, opent ze het portier en laat zich uit de auto glijden. Bij de eerste stap, die ze zet, struikelt ze over een ongelijke tegel en voor ze zich ergens aan kan vast grijpen, ligt ze al op haar knieën. De tranen springen in haar ogen en terwijl ze inwendig vloekt om haar eigen stommititeit, voelt ze ook de overweldigende behoefte om gewoon op de grond te blijven zitten en lekker uit te huilen. Ze weet niet eens waarom ze huilt, zo hard was de val niet, maar het is gewoon de gepaste reactie op een dag die te vermoeiend was.

'Lieverd, gaat het?'

De bezorgde klank in Fernão's stem doet haar haastig op haar lip bijten, maar het is al te laat. Zodra hij ziet dat ze huilt, laat hij zich onmiddellijk op z'n knieën naast haar vallen en kijkt haar onthutst aan.

'Heb je pijn? Heb je iets verzwikt of zo? Zeg eens iets,' dringt hij aan, maar het enige wat ze kan, is zwigend haar hoofd schudden. Ze doet een poging de tranen van haar wangen te vegen, terwijl ze probeert overeind te krabbelen, maar zonder nog iets te vragen, tilt Fernão haar al zonder meer op en draagt haar via de keuken naar de woonkamer.

Eenmaal daar legt hij haar voorzichtig op de bank en gaat zelf op het uiterste puntje zitten, terwijl hij z'n handen over haar onderbenen en voeten laat glijden.

'Heb je je enkel verstuikt? Waar doet het zeer?' vraagt hij ongerust.

Annette trekt met een ruk haar voeten terug en werkt zich in een zittende houding, terwijl ze manmoedig de laatste tranen wegslikt.

'Er is niets aan de hand met me, ik ben oké,' reageert ze bruusk.

Ze weet dat ze niet aardig is nu. Fernão bedoelt het goed, maar ze wil gewoon met rust gelaten worden. Ze is moe en geïrriteerd en ze weet van zichzelf dat ze onredelijk is, maar ze kan er gewoonweg niets aan doen.

Gekwetst door haar norse reactie kijkt hij haar aan en ze ziet dat hij haar op dit moment absoluut niet begrijpt. Hoe kan hij ook, ze begrijpt zichzelf niet eens, bedenkt ze humeurig. Af en toe lijkt het wel alsof er een duiveltje op haar schouder zit, die haar dingen laat zeggen, die ze helemaal niet wil zeggen. Omdat ze tijdens het werk haar uiterste best doet beleefd en vriendelijk te zijn, moet Fernão het de laatste dagen helaas meestal ontgelden.

‘Annette, praat met me, we hebben elkaar beloofd dat we eerlijk tegen elkaar zijn, weet je nog? Wat is er met je? Ik zie toch dat je jezelf niet bent de laatste week. Dit kribbige gedrag ken ik helemaal niet van je. Heb je spijt?’ vraagt hij dringend en ze hoort de ondertoon van angst in z’n stem. ‘Spijt?’

Met een ruk heft ze haar hoofd en schudt het heftig.

‘Spijt waarvan? Van jou? Nee, hoe zou ik dat kunnen, ik houd van je.’

Plotseling is ze weer de liefdevolle vrouw, die ze zo graag altijd wil zijn.

Ze pakt snel z’n hand en drukt hem tegen haar wang, terwijl ze hem aankijkt.

‘Denk dat niet,’ zegt ze resoluut, ‘denk nooit dat ik hier niet wil zijn, want dat wil ik wel. Ik ben niet voor niets teruggekomen.’

‘Maar wat is er dan? Kun je me alsjeblieft gewoon zeggen waar je mee zit?’

Mis je Frankrijk? René? Vertel het me, dan kan ik je helpen.’

Met een paar handige bewegingen, werkt Fernão zich naast haar op de bank en tilt haar benen op z’n schoot, zodat hij haar sneakers uit kan doen en haar vermoeide voeten kan masseren.

Annette slaakt een zucht van verlichting als hij aan haar tenen draait en voelt hoe ze zich begint te ontspannen.

‘Vooruit, Annette, wees eerlijk. Wat is er? Je bent stiller dan normaal, snel geïrriteerd, ik ken je zo niet,’ houdt Fernão aan.

‘Is het *Escondidinho*? Is het te veel voor je? Er is iets, zeg het gewoon, ik maak me zorgen om je.’

De overduidelijke bezorgdheid is te veel voor haar en ze voelt tot haar ontzetting dat de tranen opnieuw over haar wangen rollen. Beschaamd wil ze haar hoofd afdraaien, zodat hij het niet merkt, maar ze is te laat.

‘Annette!’

De schrik in z'n stem is duidelijk hoorbaar en nog voor ze iets kan uitbrengen, wordt ze zonder meer op z'n schoot getrokken en wiegt hij haar bezorgd heen en weer.

'Ben je ziek, is dat het?'

Ze slaagt erin haar hoofd te schudden, terwijl ze probeert de plotselinge huilbui te stoppen.

'Wat is het dan?'

Hij duwt haar een klein beetje van zich af, zodat hij haar aan kan kijken en ze ziet dat hij werkelijk ongerust is.

'Ik zit in de overgang,' fluistert ze uiteindelijk.

'Ik weet gewoon niet wat er allemaal met me gebeurt. Ik voel me af en toe vreselijk. Ik weet dat het erbij hoort, maar ik heb er tot op heden geen last van gehad, dus ik dacht dat ik er gewoon doorheen rolde, maar blijikbaar niet.'

Hij staart haar even zwijgend aan, maar dan ziet ze hoe een mondhoek begint te trillen en terwijl zij haar wenkbrauwen fronst, schiet hij in de lach.

'Oh lieverd toch, maak je je daar zo druk over? Waarom? Dat is toch normaal? Ik weet nog dat m'n moeder er last van had rond haar vijftigste. Nu begrijp ik het, zij kon ook opeens om van alles huilen of boos worden. Daarom ben je ook zo moe natuurlijk. Waarom heb je dat niet gewoon gezegd?' eindigt hij vol verbazing.

'Omdat het me weer met m'n neus op de feiten drukt dat ik een oud wijf aan het worden ben. Zeker vergeleken met jou,' geeft ze schoorvoetend toe.

'Idioot mens!'

Het is meer eerlijk dan lief, maar onwillekeurig moet ze er toch om lachen als hij zo spontaan reageert.

'Alsof dat iets verandert, wat denk je nou? Ik houd van je, daar verandert dit niets aan, hoor, maar nu begrijp ik tenminste waarom je af en toe zo uit je slof kan schieten om niets. Wat stom, ik heb er gewoon helemaal niet bij stilgestaan. Waarschijnlijk omdat ik ook nooit over je leeftijd nadenk,' voegt hij er aan toe, 'jij vindt het een issue, maar voor mij bestaat dat leeftijdsverschil helemaal niet.'

Hij kijkt haar hoofdschuddend aan en ze haalt met een verontschuldigend gebaar haar schouders op.

'Ik was bang dat je me opeens als oud zou zien,' bekent ze met tegenzin.

'Het voelt alsof ik nu werkelijk over de helft ben en dat terwijl jij... het

lijkt wel of jij alleen maar meer energie krijgt. Het is gewoon niet eerlijk,' vervolgt ze enigszins opstandig.

'Wij vrouwen hebben het al veel zwaarder dan jullie. We zijn ongesteld, wij krijgen de baby's en nu ook nog de overgang, waarom hebben jullie niet ook wat?' klaagt ze door.

Fernão grinnikt om haar op felle toon geuite woorden en drukt een liefdevolle kus op haar neus.

'Ik zou graag wat van je overnemen, lieverd, maar helaas. Kan ik iets doen om het makkelijker voor je te maken?' wil hij dan weten.

'Zoals wat?'

Annette haalt haar schouders op.

'Ik heb werkelijk geen idee, hopelijk duurt het niet al te lang. Het zijn met name de opvliegers 's nachts waar ik enorm last van heb en die stemmingswisselingen, daar word ik af en toe gek van,' verzucht ze.

'Ben je daarom zo moe? Slaap je slecht?' wil hij weten.

'Slecht?'

Annette grijnst als een boer met kiespijn.

'Ik word zeker vier, vijf keer per nacht wakker omdat het zweet me uitbreekt en dan ga ik er maar uit. Je boft dat je zo vast slaapt, anders zou je ook de halve nacht wakker liggen.'

'Is het werkelijk zo erg?' schrikt Fernão, 'dat is waardeloos. Dan begrijp ik dat je 's ochtends zo moe bent. Is daar niets aan te doen?'

'Ik zou niet weten wat. Ik weet dat veel vrouwen slaapproblemen hebben, maar zelf ken ik het niet. Ik heb er nooit last van gehad, het is werkelijk hopeloos.'

'Ja, dat snap ik,' zegt hij begripvol, 'ik wist niet dat het zo erg was. Hoelang tob je daar al mee?'

'Kort nadat we begonnen zijn bij *Escondidinho*. Ik dacht eerst dat het door het nieuwe ritme kwam, het werk, maar het duurt nu al een week of vijf.'

Annette slaakt een diepe zucht en nestelt zich behaaglijk in z'n armen.

'Ik had het je natuurlijk moeten vertellen, maar het is zo'n rot onderwerp,' zegt ze wat beschaamd.

'Misschien wel, maar het is voor jou belangrijk en voor mij dus ook. We hebben niet voor niets afgesproken dat we, als we onze relatie een kans wilden geven, meer moesten praten met elkaar. Geen dingen voor de ander invullen, weet je nog?' zegt hij kalm. Hij verwijst naar de reden van hun breuk vorig jaar december en naar de belofte die ze elkaar gedaan hebben toen ze besloten hun relatie na die gebeurtenis alsnog een kans te geven.

‘Ik weet het,’ verzucht Annette, ‘maar het is zo’n belachelijk onderwerp, de overgang. Omdat ik er tot op heden geen last van had, dacht ik bijna dat de vrouwen, die er zo’n drukte over maken zich gewoon aanstellen tot ik zelf m’n bed uit lig te drijven ’s nachts. Ik hoopte denk ik dat het snel over zou gaan als ik er maar niet te veel bij stil zou staan. Stom natuurlijk.’ ‘Als je in elk geval maar weet dat het mij niet uitmaakt, ik hou toch wel van je.’

Met een soepele beweging staat hij met haar in z’n armen opeens op van de bank en ze slaakt een gil van schrik bij deze onverwachte manoeuvre.

‘Bedtijd,’ kondigt hij aan, ‘seks is een goed slaapmiddel, laten we maar eens kijken of het werkt.’

Annette proest het uit en geeft hem een stomp tegen z’n schouder.

‘Jij grijpt echt elke gelegenheid aan, niet? We moeten nog koken en eten, het is net zeven uur,’ werpt ze tegen.

‘Dat koken doe ik daarna wel. Zoveel stelt het niet voor, we hebben nog stoofvlees van gisteren over, beetje rijst of aardappels erbij en dan ben ik klaar. Nu denk ik dat jij eerst even lekker moet gaan liggen en ik houd je graag gezelschap,’ lacht hij, terwijl hij met z’n elleboog de deurklink van de slaapkamer naar beneden duwt en haar op het brede bed neer legt.

Na een heerlijke vrijpartij valt Annette als een blok in slaap en ze wordt pas wakker als Fernão een hand op haar voorhoofd legt en een zoen op haar neus drukt.

‘*Olá*, schone slaapster, ik heb een heerlijk maaltje voor je.’

Hij zet een dienblad met twee diepe borden gevuld met een stoofschotel van geitenvlees, wortels en aardappels op het nachtkastje en Annette slaakt een protesterende kreet als hij zich naast haar in bed laat glijden.

‘We kunnen toch niet hier...’ begint ze, ‘ik ben niet ziek.’

‘Stt, niet protesteren, ik vind het wel wat hebben zo. Als je nu uit bed komt, ga je gelijk weer van alles doen en dat is niet de bedoeling. Je hebt rust nodig, dus liggen blijven. Hier,’ hij houdt haar een goed gevuld bord voor en na een korte aarzeling duwt Annette het kussen in haar rug en gaat rechtop zitten.

‘Het ruikt heerlijk,’ geeft ze toe, terwijl ze haar vork in het malse vlees prikt.

‘Het is heerlijk,’ verbetert hij, terwijl hij net als zij met het bord op schoot zit.

Annette schudt haar hoofd om de situatie. Het is niets voor haar om in bed te eten. Ze kan zich zelfs niet eens herinneren dat ze het ooit eerder

gedaan heeft, maar als ze ziet hoe Fernão rustig aan z'n eten begint, volgt ze aarzelend z'n voorbeeld. Gek genoeg heeft het wel iets om zo samen in bed te eten, het is knus. Ze is nog lekker loom van de seks en van het half uurtje slaap dat ze heeft gepakt en voelt zich stukken beter dan na thuiskomst.

'Lekker?' vraagt Fernão.

'Ja, heerlijk, ook het eten,' laat ze er met een knipoog op volgen.

Hij grinnikt even.

'Mathilde belde net. Jacques heeft een oude Renault op de kop getikt, hij wil m'n hulp bij de restauratie. Mathilde nodigde ons uit voor het eten morgenavond, zij zorgt voor haar overheerlijke ratatouille, dus dat scheidt ons koken,' deelt hij haar mede, 'ik heb de uitnodiging uiteraard geaccepteerd.'

Annette schiet in de lach. De befaamde ratatouille van haar vriendin is een van haar favoriete gerechten en sowieso is het gezelschap van Mathilde en Jacques altijd louterend. Zonder dit tweetal zou ze nooit in Portugal zijn beland en zou ze Fernão nooit hebben ontmoet, zodat ze hen altijd dankbaar zal zijn voor het feit dat ze haar min of meer uit Frankrijk hebben meegesleept na de dood van haar man Thijs.

Als vanzelf glijden haar gedachten terug naar de eerste keer dat ze Fernão zag. Ze botste letterlijk tegen hem aan in de *mercado* en ter compensatie van de schrik en de beurse plek op haar borst bood hij haar een kop koffie aan. Hoewel ze helemaal niet op zoek was naar een nieuwe liefde, haar man was net anderhalf jaar dood, was ze toch als een blok gevallen voor de twaalf jaar jongere Portugees.

'Waar denk je aan?'

Omdat hij merkt dat ze plotseling in gedachten verdiept is, stoot hij haar zachtjes aan en ze kijkt hem met een liefdevolle blik aan.

'Aan onze eerste ontmoeting. Ik kon me niet voorstellen dat je werkelijk in me geïnteresseerd was en kijk ons nu eens...'

Ze maakt een gebaartje met haar vork om zich heen.

'Hier zitten we dan, nou ja, zitten.'

Op Fernão's gezicht verschijnt een serieuze uitdrukking en hij zet z'n bord op het nachtkastje, waarna hij zich naar haar toe draait en haar gezicht met twee handen beet pakt.

'Als je maar weet dat je het beste bent wat me ooit is overkomen,' zegt hij resoluut.

‘Er is geen enkele reden om te twijfelen, niet over ons, niet over je leeftijd, niet over de overgang. Hoe je ook bent, wat je ook doet, ik houd van je.’

Annette voelt de tranen plotseling weer in haar ogen branden bij deze liefdesbetuiging, maar in plaats van ze snel weg te vegen, laat ze ze dit keer rustig komen.

‘Ik houd ook van jou, heel veel,’ zegt ze verstikt, ‘ik dacht na Thijs niet dat ik ooit nog zoveel van iemand zou kunnen houden, maar dat is wel zo.’

Ook haar bord wordt uit haar hand gepakt en verdwijnt naar het nachtkastje en dan buigt hij zich over haar heen.

Hoofdstuk 2

Rotterdam, half mei

De slaapkamerdeur valt dicht en ze is weer alleen. Bibi draait zich met een ingehouden snik op haar buik en verbergt haar gezicht in het kussen. Hoewel Rico best aardig voor haar is geweest, durft ze bijna niet na te denken over wat ze nu eigenlijk heeft gedaan.

Gisteren was het Tony, de dag daarvoor Jaïr en daarvoor Carlo, allemaal vrienden van Ronnie. Een week geleden was Enrico de allereerste geweest, op aandringen van Ronnie omdat hij hem, zoals hij zei, iets verschuldigd was. Als zij Enrico een plezier zou doen, zou Enrico Ronnie matsen en als bedankje daarvoor zou Ronnie haar vervolgens mee nemen naar een bekende Club in Rotterdam. Bij het zien van z'n smekende blik had ze schoorvoetend toegestemd. Een stemmetje in haar achterhoofd vertelde haar dat het niet klopte wat hij van haar vroeg, maar de smekende blik in Ronnie's donkere ogen had haar overstag doen gaan.

Uiteindelijk was het ook helemaal niet zo erg geweest. Sinds ze de vriendin van Ronnie is, is seks iets wat er gewoon bij hoort.

Toen ze Ronnie ontmoette, was ze nog maagd, iets waar ze zich af en toe best zorgen over maakte. De meeste van haar vriendinnen hadden al op de middelbare school hun eerste ervaring opgedaan, maar zijzelf was nog nooit zo verliefd geweest dat ze het zover had laten komen. Tot Ronnie verscheen. Al snel had hij haar duidelijk gemaakt dat seks voor hem iets was wat vrijwel dagelijks hoorde te gebeuren in een relatie en aangezien ze tot over haar oren verliefd op hem was, kon en wilde ze hem niets weigeren.

Diep in haar hart weet ze dat het niet klopt wat hij haar laat doen, dat het niet thuishoort in een normale relatie, maar ja, wat is normaal? Ronnie is haar eerste echte vriend, ze heeft totaal geen vergelijkingsmateriaal. Hij is een stuk ouder dan zijzelf, begin dertig, terwijl zij nog eenentwintig moet worden. Tijdens een incidenteel stapavondje met vriendinnen is ze verliefd op hem geworden en sinds die tijd doet ze meer dingen die ze niet verwacht had ooit te doen.

Juist omdat hij zoveel ouder was en duidelijk z'n interesse in haar liet blijken, voelde ze zich bijzonder en gevlend. Haar vriendinnen hebben haar nog geprobeerd tegen te houden, maar ze had hen jaloezie verweten en hen uiteindelijk ten gunste van Ronnie uit haar leven gebannen.

Al snel draaide alles om Ronnie en toen hij haar nauwelijks een maand later vroeg bij hem in te trekken, was ze opgetogen geweest. Dit was haar

kans. Nu kon ze eindelijk haar ouderlijk huis verlaten en aan een spannend, nieuw leven beginnen met een man, die net zo verliefd was op haar als zij op hem. Dat hij haar nog geen maand later vroeg met Enrico naar bed te gaan, vond ze niet fijn, maar omdat het voor hem zo belangrijk leek te zijn en hij beloofde dat het eenmalig was, stemde ze in. Inmiddels weet ze wel beter. Ze heeft geprotesteerd, maar kreeg direct het verwijt dat ze niet genoeg van hem houdt als ze niets voor hem overheeft en dus wist ze niet hoe snel ze alsnog moest instemmen.

Vanochtend heeft Ronnie beloofd haar opnieuw mee te nemen naar Club Platinum als ze iets voor hem zou doen, daarom is ze er eigenlijk tegen beter weten in weer mee akkoord gegaan.

Ze kan hem gewoon niets weigeren. Hij hoeft haar alleen maar met z'n donkere ogen aan te kijken en ze smelt volledig. Het was ook zijn voorstel om haar eigen naam, Babette, te vervangen door Bibi. Dat klonk veel beter, vond hij, dus ze was het onmiddellijk met hem eens geweest.

Babette klinkt haar nu saai en duf in haar oren, een naam die niet past bij de jonge vrouw, die ze is geworden. Ze is niet langer meer een braaf thuiswonend meisje tenslotte. Ze is ondanks de bezwaren van haar moeder dat het te snel was en dat ze Ronnie nog niet goed genoeg kende halsoverkop bij hem ingetrokken en het laatste wat ze wil is toegeven dat haar moeders bezwaren gegrond zijn. Ze heeft ze niet voor niets lachend van tafel geveegd, verliefd als ze was, al wist ze diep in haar hart wel dat haar moeder wel degelijk een punt had met haar opmerkingen, zoals onder andere Ronnie's leeftijd.

Het is echter juist die leeftijd in combinatie met Ronnie's ervaring en z'n openlijke bewondering voor haar die haar alle bezwaren heeft doen wegwuiven en ervoor gezorgd heeft dat ze haar koffers heeft gepakt. Om nu toe te moeten geven dat haar moeder gelijk heeft gehad, nee, daar is ze nog niet aan toe. Dan maar gewoon doen wat Ronnie haar vraagt, zo erg is het tenslotte niet. Z'n vrienden zijn aardig en ze is inmiddels gewend aan de seks.

Bij de gedachte aan haar moeder voelt ze toch kort een vage steek van heimwee. Ze mist haar ouders, haar broer en vooral haar jongere zusje, hoewel het thuis zeker niet altijd leuk is. Haar twee jaar jongere broer Peter is zwaar autistisch, terwijl haar vier jaar jongere zusje Annelies hoogbegaafd is. Ondanks het feit dat ze nog achttien moet worden, studeert ze al, doordat ze zowel op de lagere school als op het VWO een klas heeft overgeslagen. Vrijwel alle aandacht van haar ouders gaat naar

Peter en Annelies en zolang zij niet voor problemen zorgde, kon ze redelijk ongestoord haar gang gaan. Op zich fijn, maar ze miste de aandacht, die de andere twee kinderen wel krijgen.

Toen ze Ronnie ontmoette, viel ze onmiddellijk op hem. Hij gaf haar de aandacht, die ze blijkbaar had gemist en verwende haar met cadeautjes en uitstapjes. Eindelijk had ze het gevoel dat er iemand helemaal op haar gericht was, iemand die haar zag staan en verwende en ze genoot er met volle teugen van. Zo zeer zelfs dat ze de vriendschappen met anderen liet verwateren om zoveel mogelijk tijd met Ronnie te kunnen doorbrengen en nu heeft ze al voor de zoveelste dag op rij seks gehad met een van z'n vrienden, omdat hij dat van haar verlangt.

Ze luistert naar de stemmen in de ruimte ernaast en bijt op haar lip als ze hard gelach hoort. Lachen ze haar uit? Ze krimpt in elkaar als ze een paar grove opmerkingen hoort en de tranen springen in haar ogen als ze Ronnie's stem herkent. De buitendeur van de flat slaat dicht en nog voor ze zich kan omdraaien, wordt de slaapkamerdeur al geopend en komt Ronnie binnen.

'Je was geweldig, lieverd, Rico was lovend over je. Kijk eens, ik heb iets voor je.'

Ze draait haar hoofd, zodat ze Ronnie naast het bed ziet staan en ze forceert een glimlach als hij zich op z'n knieën laat zakken, zodat hij haar recht kan aankijken. In z'n hand bungelt een gouden kettinkje met een hartje er aan en ze steekt automatisch haar hand er naar uit.

'Wat denk je? Vind je het mooi?'

Hij houdt het net buiten haar bereik en beweegt het voor haar ogen heen en weer.

'Niet zo snel,' zegt hij, als ze opnieuw haar hand uitsteekt en hij sluit z'n hand erom heen, zodat ze er niet bij kan.

'Is het voor mij?'

Bibi komt overeind en kijkt hem bijna gretig aan. Ze is dol op sieraden, zeker op gouden. Van haar ouders heeft ze voor haar achttiende verjaardag een gouden bedelarmbandje gekregen, maar voor de rest is ze nooit verwend met sieraden. Tot Ronnie.

'Ligt er aan,' zegt hij langzaam, terwijl hij een hand onder haar kin legt en haar gezicht naar hem optilt.

'Denk je dat je het verdiend hebt?'

Z'n ogen nemen haar onderzoekend op en ze knikt direct, terwijl ze gewillig naar hem toe leunt.

‘Rico was tevreden, toch? Dat zei je zelf.’

Ze kijkt hem toch wat onzeker aan en haalt opgelucht adem als er een toegeeflijke glimlach op z’n gezicht verschijnt en hij haar goedkeurend toeknikt.

‘Jazeker, je hebt je best gedaan blijkbaar. Vooruit dus maar.’

Hij laat het kettinkje tussen z’n vingers doorglijden en ze tilt zonder aarzeling haar loshangende haar op, zodat hij het om haar nek kan doen.

‘Mooi,’ constateert hij op het moment dat ze haar haren weer over haar schouders laat vallen en direct met haar vingers naar het hartje tast.

‘Ga je nu maar opfrissen en trek dat leuke rode jurkje aan, dat vindt Ibrahim vast mooi,’ laat hij er dan op volgen.

‘Ibrahim?’

De naam is onbekend voor Bibi en met een vragende blik kijkt ze naar hem op, maar in plaats van de toegeeflijke uitdrukking van zojuist vertoont z’n gezicht opeens een masker van afstandelijkheid.

‘Je gaat toch niet moeilijk doen, hè?’ klinkt het geërgerd.

‘Je krijgt een cadeautje en vervolgens begin je te sputteren? Zo werkt het niet.’

Bibi voelt een rilling over haar rug lopen als ze voor het eerst in maanden niet het knappe gezicht ziet, waar ze zo verliefd op is geworden, maar enkel kille zakelijkheid. Ze deinst bijna achteruit van de onverzoenlijke houding, die hij uitstraalt.

‘Moet het echt?’ brengt ze met een bibberend stemmetje uit, ‘ik bedoel, ik dacht dat ik vandaag alleen met Rico ... Kunnen wij niet ...’

Ze steekt met een smekend gebaar haar hand naar hem uit, maar hij negeert haar beweging en staat al weer rechtop.

‘Niet zeuren, Bibi, je weet wat we hebben afgesproken. Als jij doet wat ik wil, gaan we vanavond samen naar Club Platinum. Jij doet iets voor mij en dan doe ik iets voor jou, zo werkt het in een relatie. Zo niet, dan moet je maar aan je ouders vragen of je weer thuis mag komen,’ zegt hij bot.

‘Ik dacht dat je genoeg van me hield om me een plezier te doen.’

‘Zo bedoel ik het niet,’ zegt Bibi onmiddellijk, ‘sorry, natuurlijk wil ik iets voor je doen.’

Het idee met hangende pootjes terug te gaan naar haar ouders is nog erger dan een ontmoeting met de onbekende Ibrahim. Hoe erg kan dat tenslotte zijn? Het is enkel seks, gaat het door haar heen en tot nu toe zijn alle vrienden van Ronnie aardig voor haar geweest.

‘Schiet op dan. Ga douchen, je hebt nog een half uur,’ klinkt het koel.

Voor ze nog iets kan zeggen of doen, draait hij zich al om en loopt de kamer uit. De deur valt dicht en Bibi werkt zich met tegenzin overeind.

Haar blik valt op het gebruikte condoom dat slordig door Rico naast het bed is neergegooid en ze pakt het met twee vingers beet om het mee te nemen naar de badkamer. Terwijl ze het met een vies gezicht in het afvalbakje gooit, kijkt ze in de spiegel en staart naar haar spiegelbeeld. Ze voelt zich lamlendig en moe, maar het meisje dat haar aankijkt, ziet er nog niet al te beroerd uit, concludeert ze.

Ze is nog geen week geleden bij de kapper geweest om highlights te laten zetten in haar donkerblonde haren en bij het zien van de lichtere plukken verschijnt er weer een glimlach op haar gezicht. Het liefst wilde ze het helemaal blond laten verven, het donkerblonde haar vindt ze maar saai en gewoontjes, maar de kapster had het afgeraden. Ronnie, die er bij was geweest, was het met haar eens geweest, zodat het bij een scala aan opgelichte blonde plukken is gebleven.

Ze legt een vinger op het gouden kettinkje met het hartje eraan en de glimlach verdiept zich. Ronnie heeft gelijk, ze moet niet zeuren, hij is hartstikke goed voor haar. Hij verwent haar met cadeautjes, uitstapjes naar clubs en nieuwe kleding en als ze daar iets voor terug moet doen, ach, waarom ook niet? Ze schudt met een vastberaden gebaar haar haren naar achteren. Vanavond gaan ze naar Platinum, een locatie die altijd garant staat voor een leuke avond. Het enige wat ze moet doen, is Ibrahim ontvangen, hoe moeilijk kan het zijn? Ze knikt zichzelf toe en stapt dan met een vastberaden blik onder de douche.

Vijfentwintig minuten later brengt ze verse lipstick aan en voorziet haar wimpers van een dikke laag mascara. Haar lange haren zitten in een nonchalante knot en ze draagt het rode jurkje, zoals Ronnie haar heeft opgedragen met uiteraard het nieuwe kettinkje.

Nog maar één keer, houdt ze zichzelf voor, dan is het voor vandaag voorbij en kan ze gaan stappen. Bij de gedachte aan een avond uit in de populaire nachtclub recht ze haar schouders en forceert een glimlach.

De bel gaat en in afwachting van het moment dat Ronnie de deur van de slaapkamer opent om Ibrahim binnen te laten, gaat ze op de rand van het bed zitten en slaat haar benen over elkaar. Het rode jurkje is ultrakort, zodat haar benen vrijwel volledig zichtbaar zijn en de hooggehakte schoentjes, die ze draagt, laten ze nog langer lijken.

Zodra de deur opengaat en de twee mannen over de drempel stappen, gaat ze staan en bij het zien van Ronnie's vinger, die een rondje draait in de lucht, maakt ze gehoorzaam een pirouette.

'Je hebt niets te veel gezegd, Ronnie.'

De donker getinte man naast haar vriend laat met een verlekkerd gezicht z'n tong langs z'n lippen gaan terwijl hij Bibi van hoofd tot voeten opneemt en ze voelt een rilling over haar rug lopen. Dit is niet het gebruikelijke vriendje van Ronnie, die meestal net als hij ergens eind twintig of begin dertig zijn. Deze man is zeker vijftig en bij het zien van z'n buik die over z'n riem heen puilt, voelt ze een dusdanig gevoel van weerzin dat ze als vanzelf achteruit stapt.

'Is ze geen schoonheid? En ik verzeker je, ze is elke cent meer dan waard.'

Over Ibrahims schouder heen kijkt Ronnie haar waarschuwend aan en ze slikt als hij haar met z'n hoofd dichterbij wenkt. Op trillende benen doet ze een stapje in Ibrahims richting, terwijl ze tegelijkertijd Ronnie een smekende blik toe werpt, die hij echter verkiest te negeren.

'Veel plezier samen, maar dat gaat vast lukken.'

Ze ziet hoe Ibrahim een bundeltje bankbiljetten in Ronnie's hand drukt en doet haar mond open om te protesteren, maar dan valt de deur al achter Ronnie dicht en staat ze tegenover de man, die misschien wel ouder is dan haar vader. Nu ze zo dicht bij hem staat, ziet ze de grove poriën van z'n huid en ruikt ze z'n zware, zoete aftershave alsmede een vleugje zweet. Hij heeft een snor en baard en z'n donkere haar begint bij de slapen al te grijzen. Z'n donkere ogen zijn klein en wat toegeknepen en zodra ze alleen zijn, verschijnt er een vreemde glimlach om de smalle lippen.

'Dus jij bent Bibi,' zegt hij dan en de bijna gulzige trek op z'n gezicht maakt dat Bibi instinctief een stap achteruit zet.

'Volgens Ronnie houd je er wel van.'

Voor ze iets kan zeggen of vragen wat hij precies bedoelt, heeft hij haar pols al te pakken en ze slaakt een kreet van schrik. Met een snelle beweging, die ze niet achter z'n vadsige uiterlijk heeft gezocht, draait hij haar arm op haar rug en duwt haar naar het bed. Ze krijgt een zet en voor ze beseft wat er gebeurt, ligt ze op haar buik op de matras. Nog voor ze over haar schouder kan kijken wat Ibrahim doet, hoort ze geritsel en dan voelt ze een zo scherpe en onverwachte pijn op haar billen dat ze het onwillekeurig uitgilt. De enige reactie is een soort dierlijk gegrom en terwijl ze probeert op handen en knieën overeind te komen, haalt hij opnieuw uit. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat hij haar slaat met z'n riem,

terwijl z'n broek al op z'n enkels hangt en ze hijgt van pijn en schrik terwijl ze probeert bij hem vandaan te komen.

'Hier blijven,' een hand sluit zich om haar enkel en hoewel ze een poging doet hem te schoppen, lacht hij enkel en ze realiseert zich dat hij haar gespartel alleen maar amusant vindt. Erger nog, aan de bobbel in z'n ouderwetse onderbroek te zien, raakt hij er behoorlijk opgewonden van.

Het dringt tot haar door dat dit geen gewone vrijpartij wordt, zoals tot nu toe, waar ze zelf ook nog wel van kon genieten, maar dat het bij Ibrahim alleen om hem zelf gaat en ze maakt smekende geluidjes.

'Alsjeblieft, laat me los! Ronnie!'

Ze kan zich niet voorstellen dat Ronnie het goed vindt dat ze door Ibrahim wordt geslagen en gaat ervan uit dat de deur elk moment kan opengaan. Terwijl ze daarop wacht, krijgt ze een nieuwe zwieper met z'n riem en ze voelt de huid van haar billen dwars door de dunne stof van haar jurkje heen gloeien. Waar blijft Ronnie toch? Dit kan hij toch niet laten gebeuren?

'Reken maar niet op Ronnie, liefje, hij heeft me beloofd dat ik m'n gang mocht gaan,' hoort ze Ibrahim mompelen, terwijl hij zich eveneens op het bed laat zakken.

'Daar heb ik tenslotte meer dan genoeg voor betaald.'

'Ronnie!'

Ze kan niet geloven dat Ibrahim de waarheid spreekt en worstelt wanhopig om aan Ibrahims greep te ontsnappen, terwijl er tranen van schrik en pijn over haar wangen rollen. Ze heeft niets tegen seks, zelfs niet met Ronnie's vrienden, maar dit valt in een andere categorie. Dit gaat veel verder dan een gewone vrijpartij, dit gaat om macht en controle en pijn en dat met iemand die ze in de verste verte niet aantrekkelijk vindt, integendeel zelfs. De geur van z'n aftershave maakt haar misselijk en ze maakt zachte jammerende geluidjes van angst, die hem echter alleen maar meer lijken op te winden.

In de kamer ernaast blijft het ondanks haar geroep angstvallig stil en het dringt langzaam tot haar door dat ze van Ronnie geen hulp hoeft te verwachten. Ibrahim heeft voor haar diensten betaald en dat geeft hem blijkbaar het recht om alles te doen met haar wat hij maar wil. Ronnie heeft haar dus gewoon verkocht. Op dat moment realiseert ze zich dat Ronnie niet van plan is haar te helpen, terwijl hij waarschijnlijk precies weet wat Ibrahim met haar van plan is. Ze doet een laatste wanhopige poging Ibrahim van zich af te duwen, maar nog voor ze bij de rand van het bed is, wordt ze al met zo'n ruk teruggetrokken dat ze kreunt van pijn.

‘Niks daarvan, schatje, hier blijven,’ sist de man.

Ze ziet de druppels speeksel in het rond vliegen, terwijl hij haar met gemak op haar rug draait en met een misselijkmakende grijns op haar neerkijkt.

‘Ik heb voor je betaald dus voorlopig heb je te doen wat ik wil dat je doet. Tenzij je echt m’n riem wil voelen,’ deelt hij haar op kille toon mee en ze ziet z’n ogen glinsteren bij het vooruitzicht.

Hij laat de leren riem voor haar gezicht bengelen en bij het idee dat hij haar nog harder slaat dan hij al gedaan heeft, krimpt Bibi ineen en schudt met een zwijgend smekend gebaar haar hoofd.

‘Dat dacht ik al, heel verstandig van je.’

Hij sleurt haar een stuk opzij tot ze op haar rug in het midden van het bed ligt en kijkt met een gretige blik op haar neer. Bang als ze is, gaat haar borst paniekerig op en neer en ze ziet hoe hij z’n ogen er niet van af kan houden. Tijdens het geworstel is haar dunne jurkje dusdanig verschoven dat het rokje tot boven haar billen komt en ze huivert als hij met een lomp gebaar een hand op haar slipje legt. Het bloed klopt in haar oren en ze ziet z’n mond bewegen als hij iets zegt, maar kan hem niet verstaan en het enige wat ze kan doen, is haar ogen sluiten en hopen dat het snel voorbij is.

Estombar

Zoals gewoonlijk is Annette de eerste, die wakker wordt. Door jarenlang met een boer getrouwd te zijn geweest, die 's ochtends al vroeg uit de veren moest om koeien te melken, is het vroege opstaan een ingebakken routine geworden, nog versterkt door het feit dat ze als kind al een ochtendmens was. Zelfs als ze niet perse vroeg op hoeft te staan, is ze meestal voor zonsopkomst wakker.

Door de twee ramen in de achterwand van de slaapkamer ziet ze al wat vroeg zonlicht schemeren en plotseling kan ze niet langer in bed blijven liggen. De zonsopkomst buiten lonkt en voor het eerst in weken heeft ze het gevoel dat ze genoeg is uitgerust om ervan te genieten.

Ze zijn na hun tweede vrijpartij het bed niet meer uitgekomen, maar als een blok in slaap gevallen en ze is in tegenstelling tot de meeste nachten maar twee keer wakker geweest. Fernão had blijkbaar gelijk met z'n bewering dat seks een prima slaapmiddel is, bedenkt ze met een grijns.

Zachtjes om hem niet wakker te maken, laat ze zich uit bed glijden en schiet in haar met schapenbont gevoerde sloffen, die ze kort na haar terugkomst, eind januari, op de weekmarkt in Portimão heeft gekocht.

Hoewel het mei is, is het 's ochtends vroeg vaak nog fris, zeker als je zoals zij gewoon in een slaapshirt naar buiten gaat. De tegelvloer die door het gehele huis ligt en doorloopt tot op de veranda voelt altijd dusdanig koud aan dat ze blij is met de warme sloffen aan haar voeten al schopt ze ze eenmaal buiten ook vaak weer snel uit.

Bij de slaapkamerdeur werpt ze nog een blik achterom op de slapende man, die zo diep onder het dekbed ligt weggedoken, dat ze behalve wat donker haar niets van hem ziet. Hoewel zij inmiddels genoeg heeft aan een laken kruipt hij nog graag behaaglijk onder het dekbed. Met een glimlach op haar gezicht loopt ze naar de keuken. Na eindelijk weer eens goed te hebben geslapen, staat ze te trappelen om naar buiten te gaan.

Aan de oostkant van het huis is een betegelde veranda, die deels overdekt is door de uitbundig bloeiende takken van de bougainville, maar doordat de zon net opkomt en dus laag staat, schijnt deze er nu nog onderdoor.

Met een zucht van verrukking laat ze zich op de houten bank zakken. Wat een zaligheid! Ze ruikt de geur van de sinaasappelbomen en van de verschillende kruiden, die in een langwerpige bloembak langs de veranda groeien. Er cirkelen al wat zeer matineuze bijen rond de bloemen in de